

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupený JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem Horní 6, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) ČEZ Distribuce, a. s.,** se sídlem Teplická 874/8, Děčín, **II) E.ON Distribuce, a. s.,** se sídlem Lidická 36, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. KUJI 7385/2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2017, č. j. 30 A 23/2016 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemku, orné půdy, parc. č. X v katastrálním území X. Pozemek žalobce protíná trasa nadzemního elektrického vedení o napětí 110 kV. Z důvodu stavby dalšího elektrického vedení o napětí 400 kV, které má to stávající křížit, je třeba postavit nový podchodový stožár na sousedním pozemku v trase současného vedení. S umístěním nového stožáru a snížením stávajícího vedení žalobce nesouhlasí.

[2] Dne 12. 11. 2015 vydal Městský úřad Havlíčkův Brod na návrh osoby zúčastněné na řízení I) územní rozhodnutí č. j. ST/969/2015/Ve (dále jen „městský úřad" a „územní rozhodnutí"), kterým rozhodl o umístění stavby označené jako „*HAVLÍČKŮV BROD – PŘELOŽKA V1304 – ČEPS Havlíčkův Brod, Mírovka, Suchá, Baštínov 1x PODCHODOVÝ PŘÍHRADOVÝ STOŽÁR 110 kV V TRASE STÁVAJÍCÍHO VEDENÍ*" (dále jen „přeložka") na pozemkových parcelách č. X, X a X v katastrálním území X a na parcelách č. X a X v katastrálním území X. Žalobce proti územnímu rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí").

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud" a „napadený rozsudek") zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že nový podchodový příhradový stožár má být umístěn v trase stávajícího elektrického vedení, jehož stavba byla v souladu s tehdejší právní úpravou dle zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrisační zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „elektrizační zákon"). Jelikož předmětem povolení je umístění pouze jednoho sloupu v trase původního elektrického vedení, nejedná se o novou stavbu, ale pouze o změnu stávající stavby. Stavební změna již existujícího vedení je spojena s oprávněními vyplývajícími z ustanovení § 22 odst. 1 elektrizačního zákona, tedy s právem energetického podniku stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, včetně podpěrných bodů a umisťování vedení na nich. Nemohlo tedy dojít k porušení § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, neboť osoba zúčastněná na řízení I) nemusela k žádosti o vydání územního rozhodnutí dokládat souhlas žalobce. Oprávnění k provedení stavby plyne přímo ze zákona, a proto pro daný případ nepřichází v úvahu vyvlastňovací řízení.

[4] I přesto, že krajský soud zastává výše uvedený názor, zabýval se rovněž posouzením přeložky jako nové stavby. Dle odůvodnění územního rozhodnutí umístění přeložky odpovídá územně plánovací dokumentaci, nachází se v nezastavěném území obce, v koridoru technické infrastruktury i v koridoru pro umístění vedení veřejně prospěšných staveb, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit. K umístění veřejně prospěšné stavby technické infrastruktury, k jejíž realizaci lze dle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, nemusí žadatel dle § 86 odst. 3 stavebního zákona v územním řízení dokládat, že má k pozemku, na němž má stavba stát, vlastnické či jiné právo. Podmínky vyvlastnění je třeba zkoumat až ve vyvlastňovacím řízení, a nikoliv již v územním řízení.

[5] K otázce ztížení obhospodařování a bezpečného užívání pozemku krajský soud uvedl, že přeložka se nenachází na pozemku žalobce. Umístěním přeložky nedojde k porušení § 1 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve

znění pozdějších předpisů, neboť nenastane výraznější zásah do zemědělského půdního fondu. Dle § 9 odst. 2 výše uvedeného zákona není třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu pro umístění stožárů nadzemního vedení, pokud nejde o plochu větší než 30 m^2. Obhospodařování zemědělského pozemku může být v blízkosti stožáru komplikovanější, správní orgány nemají nicméně možnost stavbu nepovolit, pokud příslušné zákony stavbu umožňují. K námitce týkající se obavy o bezpečné využívání pozemku krajský soud uvedl, že na základě námitky žalobce v územním řízení došlo ke zvýšení stožáru o 3 m na maximální použitelnou výšku danou technickými požadavky. Žalobce by proto neměl mít obavy obhospodařovat pole (své i případně sousední) většími zemědělskými stroji.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[7] Stěžovatel namítá, že umístěním přeložky ve spojení s dalšími plánovanými stavbami přenosové soustavy dojde k zásadnímu zhoršení obdělávatelnosti jeho pozemku a nelze vyloučit ani ohrožení stěžovatele při využívání zemědělské techniky. Krajský soud považoval přeložku za změnu stávající stavby, pro kterou není nutné dokládat souhlas vlastníka pozemku, protože oprávnění vyplývá přímo ze zákona. S tímto nelze souhlasit, neboť přeložka je novou stavbou. Přestože zůstane zachována původní trasa, dojde k vložení dalšího stožáru, jehož stavba sníží výšku elektrického vedení. Plánovanou přeložku je tak třeba posoudit jako novou stavbu, jejíž realizací dochází k výraznému omezení vlastnického práva. Současná právní úprava ve spojení s čl. 11 Listiny základních práv a svobod má zajišťovat vyšší standard ochrany vlastníka, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo. Dle § 86 odst. 3 stavebního zákona není nutný souhlas vlastníka, pokud lze pozemek vyvlastnit. Podmínkami vyvlastnění se správní orgány měly zabývat a posoudit, zda byly dle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů, naplněny. Jelikož se žalovaný ani městský úřad nezabývali splněním těchto podmínek, nebylo možné vydat územní ani napadené rozhodnutí. Krajský soud tento postup nesprávně aproboval.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se zněním napadeného rozsudku.

[9] Osoba zúčastněná na řízení I) se ztotožnila se závěry krajského soudu, že přeložka představuje pouze změnu stávajícího elektrického vedení. Navrženým technickým řešením stavby nebudou krácena ani omezena vlastnická práva stěžovatele více, než tomu bylo doposud při provozování stávajícího energetického zařízení. Obava o zdraví i bezpečnost závisí výhradně na chování a činnostech stěžovatele v ochranném pásmu elektrického vedení, které se nachází na dotčené části pozemku. Vzdálenost nového stožáru bude v nejbližším místě k hranici pozemku stěžovatele 20 m, tudíž nedojde ke zhoršení

obdělávatelnosti, protože se jedná o dostatečnou vzdálenost k využívání zemědělských strojů. Zároveň bude stožár umístěn na okraji mokřiny, která není zemědělsky obhospodařována.

[10] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření uvedla, že stěžovatel dle § 25 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, neudělil souhlas, proto lze jeho pozemek v nezbytném rozsahu a za náhradu vyvlastnit. Dle § 86 odst. 3 stavebního zákona nebyl souhlas stěžovatele podmínkou k vydání územního rozhodnutí, protože vyvlastnění má posoudit příslušný vyvlastňovací úřad v následném řízení, a nikoliv městský úřad v průběhu územního řízení. Vzniklo-li oprávnění zřídit a provozovat elektrické vedení na cizím pozemku dle § 22 odst. 3 elektrizačního zákona, zaniká nikoli v důsledku toho, že elektrické vedení bylo zcela vyměněno, ale jen tehdy, pokud dojde ke zrušení proto, že již nadále v dané kvalitě a trase nemá existovat. Pokud se nová trasa významně odchýlí od dřívější, je nutno považovat původní elektrické vedení za zrušené a zákonné věcné břemeno za zaniklé. Právní zhodnocení, zda jde, či nejde o nové vedení, musí vždy odpovídat konkrétním okolnostem posuzovaného případu. Obava o bezpečnost stěžovatele není důvodná, neboť provozovatel distribuční sítě odpovídá za bezpečný provoz při dodržování zákonného ochranného pásma. Prezentovaná obava je pouhou účelovou argumentací bez reálného základu. Významná je rovněž skutečnost, že funkční využití pozemku stěžovatele v souladu s platným územním plánem se nemění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že napadený rozsudek netrpí žádnými z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[14] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Dne 11. 6. 2015 podala osoba zúčastněná na řízení I) návrh na vydání územního rozhodnutí, v němž žádala o umístění přeložky. Vydané územní rozhodnutí povoluje umístění nového podchodového stožáru na pozemku par. č. X v katastrálním území X a výměnu vodičů umístěných mezi podpěrnými body 29 a 30 stávajícího elektrického vedení, mezi něž bude nový stožár zasazen. Vlastníkem pozemku par. č. X je J. T. (dále jen „sousední vlastník"), který souhlas s umístěním stožáru vyslovil na počátku roku 2015 prostřednictvím „*Smlouvy o uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvu o právu provést stavbu*". Vzdálenost stožáru od pozemku stěžovatele bude ze všech směrů minimálně 20 m. Podchodový stožár se má nacházet na okraji obdělávaného pole poblíž mokřiny zemědělsky nevyužívané. Na poli stěžovatele žádný nový stožár umístěn nebude, ale dojde k výměně stávajících vodičů táhnoucích se nad ním a v důsledku umístění stožáru na sousedním pozemku také ke snížení jejich výšky oproti terénu.

[15] Nejvyšší správní soud se již podobnou věcí stěžovatele v minulosti zabýval pod sp. zn. 10 As 294/2016. Nejedná se sice o skutkově totožnou věc, neboť 10. senát řešil umístění stožáru elektrického vedení přímo na pozemku stěžovatele oproti nyní posuzované věci, kde má nový stožár stát na sousedním pozemku, nicméně co do právního posouzení lze z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016 – 29, vycházet, proto na něj soud v podrobnostech odkazuje.

[16] Nejvyšší správní soud předně musí korigovat závěr krajského soudu, podle něhož přeložka byla pouhou změnou stávající stavby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že stavba byla hodnocena jako pouhá změna již existujícího vedení, na kterou by se vztahovala oprávnění vyplývající z elektrizačního zákona. Žalovaný se v rozhodnutí věnoval úpravě v elektrizačním zákoně, ale z celkového obsahu odůvodnění vyplývá, že na plánovanou přeložku vztáhl novou právní úpravu obsaženou v energetickém zákoně.

[17] K aplikaci elektrizačního zákona se již vyjádřil Nejvyšší soud, který uvedl, že „[j]*estliže oprávnění zřídit a provozovat elektrické vedení na cizím pozemku vzniklo pro vedení určitého napětí a vymezenou trasu, přičemž vznik tohoto oprávnění vyplýval z veřejného zájmu na jeho existenci, nelze § 22 odst. 3 elektrizačního zákona, který stanoví, že oprávnění zaniká zrušením vedení, vyložit jinak, než že jde o situaci, kdy vedení nemá již nadále vůbec v takto vymezené kvalitě a trase existovat. Pak samotná skutečnost, že v původní trase došlo k výměně elektrického vedení téhož napětí, zánik oprávnění zřídit a provozovat vedení na cizím pozemku způsobit nemohla*" (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006, dostupný na www.nsoud.cz). Ačkoliv elektrizační zákon nezaložil pouze jednorázové právo ke zřízení stavby bez oprávnění k jakýmkoliv změnám, judikatura správních soudů dále specifikovala, že oprávnění vzniklé energetickému podniku jako zákonné věcné břemeno dle elektrizačního zákona není přenosné pro další nové stavby elektrického vedení, byť se nacházejí v trase dosavadního vedení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30 A 34/2013 - 127, publ. pod č. 3207/2015 Sb. NSS). Městský soud v Praze konstatoval, že, „*celá výměna stožárů, včetně zemních prací, zcela zjevně není pouhou úpravou stavby, neboť se tu postavila stavba zcela nová*

(nové stožáry s novým osazením). [...] *Označit takovou novou stavbu stožárů elektrického vedení za stavební úpravy stavby dosavadní nikdy žádnou oporu ani v zákoně, ani v teoretické literatuře nemělo*“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2006, č. j. 7 Ca 1/2005 - 33, publ. pod č. 1600/2008 Sb. NSS, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 167/2014 - 51). V posuzovaném případě se trasa elektrického vedení nezmění, nicméně dojde ke stavbě nového stožáru, který sníží výšku, ve které se vedení dosud nad pozemkem stěžovatele nachází. Nejedná se tudíž o změnu či pouhou úpravu stávající stavby, ale o novou stavbu, na kterou se nevztahuje oprávnění dle elektrizačního zákona. V tomto ohledu je nutné korigovat odůvodnění napadeného rozsudku. Jedná se nicméně o dílčí vadu odůvodnění napadeného rozsudku, která ve výsledku nemá vliv na jeho zákonnost a zároveň nezpochybňuje zákonnost územního rozhodnutí, a tak není účelné jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu.

[18] Jelikož Nejvyšší správní soud zastává názor, že v posuzovaném případě je nutné přeložku posoudit jako novou stavbu, je relevantní námitka stěžovatele týkající se posouzení podmínek vyvlastnění. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, „[j]*estliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit*“. Podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění k žádosti vyvlastnitel připojí územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li městský úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. Dle právní úpravy po 1. 1. 2013 postačuje ke zřízení nových vedení nadzemní přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny pravomocné územní rozhodnutí. Stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu výše uvedené záměry nevyžadují (srov. § 103 stavebního zákona). Územní rozhodnutí je možné vydat bez prokázání věcněprávního vztahu k dotčeným nemovitým věcem (§ 86 odst. 3 stavebního zákona). Současně je pravomocné územní rozhodnutí předpokladem pro následné zahájení vyvlastňovacího řízení. Odborná literatura dodává, že pokud „*bude smluvní ujednání s vlastníkem absentovat, bude možné se zřizováním zařízení na cizí nemovitosti započít teprve po nabytí právní moci vyvlastňovacího nálezu. V případě, že by bylo zařízení zřízeno na cizí nemovitosti bez korespondujícího věcněprávního vztahu, jednalo by se o stavbu neoprávněnou, a to se všemi konsekvencemi, které tato situace přináší.*“ (Eichlerová, K. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 503).

[19] V územním řízení je nutné pouze posoudit, zda je vyvlastnění teoreticky možné, pokud žadatel nemá k vydání územního rozhodnutí žádný majetkoprávní titul vztažený k dotčeným pozemkům. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění se posuzují v samostatném řízení. Nejvyšší správní soud již uvedl, že „*žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího*

řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem." (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016 - 83).

[20] Městský úřad se v územním rozhodnutí zabýval tím, zda lze pozemky dotčené přeložkou vyvlastnit. Na straně 5 územního rozhodnutí uvedl, že záměr stavby *„se nachází i v koridoru pro umístění vedení veřejně prospěšných staveb, pro která lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit,"* a že stavba vyhovuje požadavkům na využívání území. Dle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona *„práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel*". Energetický zákon v § 2 písm. a) přitom předpokládá, že distribuční soustava je zřizována ve veřejném zájmu. Správní orgány ani krajský soud proto nepochybily, pokud vyhodnotily, že pozemek lze v daném případě vyvlastnit.

[21] V posuzované věci sousední vlastník souhlasil s umístěním podchodového stožáru na svém pozemku. Osoba zúčastněná na řízení I) se obrátila také na stěžovatele se žádostí o vyslovení souhlasu, nikoliv však s umístěním stožáru, ale s umístěním nových vodičů v nižší výšce, což stěžovatel odmítl. Územní rozhodnutí o umístění stavby v posuzované věci jeho souhlas nevyžadovalo, neboť je teoreticky možné pozemek vyvlastnit zřízením věcného břemene. Jelikož stěžovatel neudělil souhlas (s vedením umístěným níže nad jeho pozemkem než dosud), je nutné o věci zahájit vyvlastňovací řízení, ve kterém se bude vyvlastňovací úřad zabývat existencí veřejného zájmu na umístění stavby.

[22] Další námitky se týkaly zhoršení obdělávatelnosti pozemku a ohrožení při využívání zemědělské techniky. Otázkou bezpečnosti se zabýval již městský úřad, který uvedl, že k obavě stěžovatele ohledně snížení elektrického vedení konstruktivně přistoupil projektant, který v průběhu územního řízení navýšil stožár na maximální možnou výšku, která odpovídá požadovaným kritériím. Výška podchodového stožáru se proto zvedla o 3 m. Minimální výška elektrického vedení nad povrchem bude 9, 89 m. Dosavadní vodiče se nacházejí ve výšce 11,81 m, dojde tedy ke snížení o 1,92 m. Městský úřad tak vyhověl námitce stěžovatele ze dne 24. 8. 2015, který zvýšení požadoval. Vzdálenost mezi terénem a vodiči je dostatečná k zajištění bezpečného obdělávání pozemku, a jelikož stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti (například výšku používaných zemědělských strojů), ze kterých by plynulo reálné nebezpečí i po zvýšení vedení nebo které by zpochybnily odůvodnění správních orgánů a krajského soudu, nelze této námitce přisvědčit. Možností zhoršení obdělávatelnosti pozemku se správní orgány i krajský soud dostatečně zabývaly a své úvahy odůvodnily. Stěžovatel naproti tomu neuvedl žádné podrobnosti, zejména nerozvedl, jak konkrétně má být obdělávatelnost zhoršena umístěním stožáru na sousedním pozemku ve vzdálenosti nejméně 20 m od jeho pozemku (obdělávání sousedního pozemku stěžovatel nikdy netvrdil). Obecně formulovaná námitka proto nebyla shledána důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[25] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu